

Vilém Mrštík

Krásná země

Vilém Mrštík

Krásná země

Vilém Mrštík
Krásná země

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístění textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani její část nesmí být publikována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez předchozího souhlasu nakladatelství.

No part of this may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the author. The only exception is by a reviewer, who may quote short excerpts in a review.

© Carpe diem, 2014

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-87195-088-8 (pdf)

Obsah

Domů	7
Diváky	16
Jaro v zimě	17
Z mých „šábesů“	27
Za bílé noci	30
První sluka	34
Léto	39
Volaři jedou	45
V tanci	47
Když slunce zapadá	62
V mlhách	67

Domů

Tentokrát protáhly se toulky moje až pozdě do zimy.

Čekal jsem jen na vlak, až se pohnou vagony a odnesou mě na bílou Moravu.

Jaká to byla jízda! Všude bílo a všude sníh, lesy jak stříbrem opleteny, skály zbroceny pěnou, bílé mraky hor mísily se s oblaky.

Sněžilo den celý a celou předešlou noc.

K večeru chumelenice počala řídit nanovo.

Zlé chvíle nastaly teprv, když jsem vystoupil na hustopečském nádraží.

Potmě, v slepém přísvisitu staničních lamp pohlížel jsem lidem do tváří, je-li tu přece někdo „od nás“ –

Město vzdáleno je od nádraží tři čtvrti hodiny cesty; v Sahaře blíž je člověk domovu než opuštěn tu.

Nevěda, co si počít, utahuju šátek u krku, odevzdávám lístek – – A tu hle! před nádražím z prachu letícího sněhu volá nízký, malý mužíček.

„To jste vy, pane Chládku? Vítám vás – čekáte?“

„Čekám, hale – huž sem meslel, že nedojedu.“

„No!?! Špatná cesta?“

Jen povzdychl, ohromnými rukavicemi nahmatl hlavu a pohlédl na své „kuničky“.

Byl to pár hodně chlupatých a hodně sedřených koní s ušima schlíplýma šíjí rovnou, nehybnou jako ze dřeva. Sníh chytal se na každý zdvižený jejich chlup, vypadali jako plesniví.

„Nu, s pomocí Boží nějak přece dojedeme.“

Sedlák pomohl mi do saní s ohromným kožichem a jal se obsluhovat svoje „kuničky“.

„Dal jsem slámu,“ pravil strhuje s koní houně a vytřípaje sníh, „protože – jářku – zima je, je to aji teplejší než sedadlo. Co se sedadlem v zimě?“

Pokud se pamatuju, nikdy ani v létě neměl jsem sedadla; což, v slámě opravdu je tepleji.

„Dobře, dobře, pane Chládku – jen když dojedem.“

„A to dojedem – dá Pán Bůh.“

Vypadal jak sněhulák. Šišatou čepici na hlavě, celou zasněženou, hubu ovázanou, ojínělou rampouchy, krk zachumlaný, na ramenou sníh, na zádech sníh, své otázky musil jsem dvakrát opakovat, než rozuměl, tak dokonale ucpán a zacpán byl proti vánici. Eskymák, jen oči mu bylo vidět a špičku kvetoucího nosu, na kterém se rozpouštěla hvězdička sněhu; i koně měl bílé, a saně jak oříšek na úzkých, dubových plazech zabořeny v sněhu čekaly na cestu...

A div neplakal, když vypravoval, jaká je cesta; od Polehradic chtěl už se vrátit, „nebelo možná hudělat kroku, takové větr, takové sníh – –“

„Deť to není možná, habech dojel, povídal sem si, – sníh padá, větr sprašuje, dež je to včil takový, jak teprvá v noci?!”

Ale přece sem hjim to nechtěl hudělat, abech tam nebel, a – jel sem.“

Cestou sám ochraptěl tak, že jsem ho po hlase hned ani poznat nemohl.

Oříšek se hnul, koně v rytmu změnili nesrovnalý krok.

Kožich rukama přitlačil jsem k tělu, o tlumoky vzadu jsem se opíral.

Bylo už pozdě večer, hvězdy nesvítily, měsíc nevyšel, hrkače zvonily, koně namáhavě škubali saněmi, mířice v černou, bezútěšnou noc. Kolik let už je, co jsem tak nejel, v mrazu, který pátil, sněhem, který svítil, v noci, zuřící jak běs!

Dobře ještě bylo, dokud koně stáli a budova je kryla proti bouři západu. Ledva vyjeli, vítr stával se citelnějším.

Zima udeřila do zad a všemi proudy, ze strany, shora i zespodu hnala se do těla –

Hned za nádražím nastala cesta křížová.

Tma jako ve sklepě, a kdosi z daleka, zaslechnuv cinkot blinkáčů, volal na nás – Hó-ó- Hó-ó- – neslo se smutným, ztlumeným hlasem.

Z černá vylezlo pár koní, také jako bílé zjevení.

To povoz jiných nešťastníků dral se krokem kupředu a vyhýbal vpravo. Masa k sobě sražených, kapucí do špičky zahrocených hlav přejela a zmizela s cinkáním.